మంచుతెరలు

– తాడేపల్లి శివరామకృష్ణారావు

(గత సంచిక తరువాయి)

అంతే సాగర్ ముఖం కళకళలాడింది.

"చెప్పు"

"చెప్పటానికేగా ఫోన్ చేసింది. ముందు మీ పక్కన ఉన్న లలితను, శర్మను అవతలికి పంపండి."

సాగర్ వాళ్ళిద్దరి వైపు చూశాడు. అతని చూపు అర్థమైనట్టు వాళ్ళిద్దరూ బయటకు నడిచారు.

"వెళ్ళిపోయారు. ఇప్పుడు చెప్పు. ఎందుకీ ఫోన్?"

"ఏం చేయకూడదా? కాబోయే శ్రీవారి గొంతు ఫోన్‌లో ఎలా ఉంటుందో విందామని. నా ప్రపోజల్ మీకిష్టమో కాదో తెలుసుకుందామని" ఆమె అంత చిలిపిగా మాట్లాడుతుందని అతను ఊహించలేదు. అతని మనసు ఊహల్లో తేలిపోతోంది.

"అప్పుడే ఊహల్లోకి వెళ్ళిపోకండి.. ముందున్నది అసలు సంగతి. సరే! పెళ్ళయ్యాక చెప్పుకునే ఊసులకు పెళ్ళికాకముందు చెప్పుకునే ఊసులకు ఎంతోతేడా ఉంటుంది. పెళ్ళికాక ముందు ఊసులు పెళ్ళయిన తరువాత ఆ ఆనందాన్ని అందించలేవు. అందుకే మీతో మాట్లాడాలని ఉంది. మనసు విప్పి మాట్లాడుకునేందుకు మీకెప్పుడు వీలవుతుందో తెలుసుకుందామని!"

"దేవిగారికి ఎప్పుడు తీరిక కుదిరితే అప్పుడే! ఐ యామ్ ఆల్వేస్ ఎట్ యువర్ సర్వీస్!"

"అయితే రేపు పొద్దున పదిగంటలకు" ఏ హోటల్‌లో కలవాలో చెప్పింది.

"అలాగే. థాంక్యూ"

"మరచిపోకుండా వస్తారుగా?"

"ఆ సంగతి నేను అడగాలి. షార్ప్ టెన్"

"ఉంటాను. అప్పటివరకు స్వీట్ డ్రీమ్స్" ఫోన్ పెట్టేసింది.

★★★

ఆఫీసులో బిజీగా ఉన్నాడు సుదర్శనరావు.

ఆయన గదిలోకి అడుగుపెట్టి "బిజీగా ఉన్నారా డాడీ?" అంది రేఖ.

యాక్సిడెంట్ తరువాత ఆరోజే ఆమె ఆఫీసుకు వచ్చింది. ఆమెను చూసి "ఆఁ. బిజీనా పాడా.? అదేం లేదు అదేమిటమ్మా. మరో రెండు రోజులు రెస్టు తీసుకోవచ్చు కదా! ఏం కొంపలు మునుగుతున్నాయని అప్పుడే వచ్చావు?"

"ఇంట్లో కూర్చుంటే బోరు కొడుతోంది డాడీ. అయినా మీతో ఒక ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడాలని. ఇలా వచ్చాను. నా జీవితం విషయంలో మీ అభిప్రాయం తెలుసుకుందామని."

కూతురు మాటలు అవాళ ఎందుకో వింతగా అనిపించాయి ఆయనకి.

"దానికోసం ఇంతదూరం రావాలా. ఇంట్లోనే అడగొచ్చుకదా!"

"ఇంటి దగ్గర అమ్మ వుంటుంది కదా! మనల్ని రిలాక్స్‌డ్‌గా మాట్లాడుకోనివ్వదు"

"అదీ నిజమేలే! ఆఁ చెప్పు"

"ముందు కాఫీ తాగి"

కూతురు మాటలకు నవ్వుకుంటూ బెల్ నొక్కాడు. బోయ్ రాగానే రెండు కాఫీ చెప్పాడు.

రెండు నిమిషాల్లో పొగలు కక్కుతున్న కాఫీ కప్పులతో వచ్చాడు.

వాడందించిన కాఫీ సిప్ చేసి "ఈ రోజు కాఫీ ఎంత బాగుంది కదు డాడీ. మన ఆఫీసులో ఇంత టేస్టుగల కాఫీ తాగడం ఇదే మొదటిసారి."

"మన మనసులోనే అంతా ఉంటుంది. మనం సంతోషంగా ఉంటే చుట్టూ పరిస్థితులు కూడా అందంగానే కనబడతాయి. ఈ విషయాలకేమిగానీ.. అసలు సంగతి చెప్పు"

"డాడీ! మనం కొద్దిసేపు మనసులు విప్పుకుని మాట్లాడుకుందాం. ఇది నా పర్సనల్ విషయం కాబట్టి ఎటువంటి కల్మషాలూ వద్దు"

అలాగే అన్నట్టు తలూపాడు.

"సాగర్‌పై మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?"

ఆయన ఏదో అర్థమైనట్టు తలూపి "ఇప్పుడు అతని ప్రసక్తి ఎందుకు?"

"చెబుతాను. ముందు అతనిపై మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?"

"నేను తెలుసుకున్నంతవరకు అతను మంచివాడు. యోగ్యుడు."

తన మనసులోని మాట చెప్పటానికి తటపటాయించింది. ఎంత చనువున్నా తన తండ్రితో తన పెళ్ళి విషయం ఏ ఆడపిల్లా చెప్పలేదు. ఆమె తటపటాయింపు గమనించాడు.

"సంకోచాలు, సందేహాలు అన్నీ వదిలేసి విషయమేమిటో చెప్పు"

"అతన్ని... అతన్ని నేను పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకుంటున్నాను" సిగ్గుతో ఆమె ముఖం కిందకు వాలిపోయింది.

"అనుకున్నాను. నీ మాటల్ని బట్టి ఊహించాను."

"ఏం.. మీకతను నచ్చలేదా?"

"నచ్చకపోవటమేమిటమ్మా! మంచివ్యక్తిని నువ్వు ఎంపిక చేసుకుంటే వెనక్కి ఎందుకు లాగుతాను? ఆరోజు నువ్వు ఆస్పత్రిలో ఉన్నప్పుడు అతనెంత కంగారుపడ్డాడో, టెన్షన్ పడ్డాడో స్వయంగా చూశాను. నీపై అతనికి ఉన్న ప్రేమను అప్పుడే గ్రహించాను. కానీ, నీతో ఈ విషయం ప్రస్తావించే సమయం ఇలా వస్తుందనుకోలేదు. నా మనసులో మాటే నువ్వు చెబుతున్నావు. ఇవాళ నువ్వు బయటపడకపోతే రేపోమాపో నేనే అడిగేవాణ్ణి నిన్ను"

తండ్రి అంగీకారం తెలిపినందుకు ఆనందంతో "థాంక్స్! డాడీ థాంక్స్" అంది.

ఆయన లేచి వచ్చి కూతురు తలను గుండెకు చేర్చుకున్నాడు. ఇంత త్వరగా తండ్రి అంగీకరిస్తాడని ఆమె ఊహించలేదు.

"డాడీ! నేను ఇంటికి వెళ్ళిపోతాను. అమ్మతో మీరే మాట్లాడండి"

ఆయన సరేనన్నట్టు తలూపాడు. ఆమె సంతృప్తిగా బయటకు నడిచింది.

★★★

మర్నాడు.

ఉదయం సరిగ్గా పదిగంటలు..

రేఖ చెప్పిన హోటల్.

అప్పుడే హోటల్‌లోకి ప్రవేశించాడు సాగర్.

సరిగ్గా అదే సమయంలో రేఖ కూడా లోపలికి అడుగుపెట్టింది.

సాగర్ చూస్తూ "ఠంచనుగా వచ్చారే?"

"మీరూ అంతేగా!" ఇద్దరూ నవ్వుకున్నారు.

"అక్కడ టేబుల్ రిజర్వ్ చేశాను. పదండి" దారితీశాడు.

"ముందుగానే అన్ని ఏర్పాట్లు చేశారే?"

"ఏం? మీకేమైనా అభ్యంతరమున్నదా? లేక వేరేచోటేమైనా?"

"అక్కర్లేదు పదండి"

ఇద్దరూ టేబుల్ వైపు నడిచారు. కూర్చున్న తరువాత.

సప్లయర్‌ను చూసి "ఒక అరగంట మమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేయొద్దు. చాలా ముఖ్యమైన విషయం మాట్లాడుకోవాలి" అని చెప్పింది.

వాడు తలూపి వెళ్ళిపోయాడు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. ఎందుకు రమ్మన్నారు?" అడిగాడు.

"నిన్ననే చెప్పానుగా. ఇప్పుడు కొత్తగా చెప్పేదేమున్నది?"

అతడు మౌనంగా ఆమెనే చూస్తున్నాడు "నా కలల రాకుమారి ఇంత త్వరగా కరుణిస్తుందనుకోలేదు"

"ముందు మనం మనసు విప్పి మాట్లాడుకుందాం. తరువాత కలలరాకుమారో, కలల రాకుమారుడో తేల్చుకుందాం" ఆమె మాటలకు వింతగా ఆమెను చూశాడు.

"పెళ్ళిపై మీ అభిప్రాయం ఏమిటి?" ఆమె అడిగింది.

"ఓహో ఇప్పుడు ఇంటర్వ్యూ అన్నమాట" నవ్వుతూ అన్నాడు.

"బీ..సీరియస్" ఆమె మాటకు ఒక్కసారి గతుక్కుమన్నాడు.

"పెళ్ళంటే రెండు తనువులే కాదు. రెండు మనసుల కలయిక. కష్టంలోను, సుఖంలోనూ కలిసే వుంటామని ఇద్దరూ కలిసి అంగీకరించే ఆత్మీయబంధం. ఒకళ్ళు ఎక్కువ, మరొకరు తక్కువ కాదని, సంసారానికి ఇద్దరూ సమానమేనని, ఒకరు లేకపోతే మరొకరు లేరని తెలియజెప్పే పవిత్రబంధం. పెళ్ళనేది వ్యక్తిగతమైనదైనా నా అభిప్రాయం ప్రకారం ప్రవహించే ఏరులాంటిది. ఒకచోటు నుంచి మరోచోటుకి నీరు ఎలా ప్రవహిస్తుందో అలాగే ఒక తరం నుంచి మరో తరానికి వారధిగా పెళ్ళి నిలుస్తుంది. వంశాన్ని పెంచుకునేందుకు మన పెద్దలు ఉద్దేశించిన నిరంతర ఝరి పెళ్ళంటే. మన పెద్దల నుండి మనకు అందిన ఈ ఝరిని మన తరువాతి తరానికి కూడా అందివ్వాలి. అంటే మన పెద్దల నుండి మనకు వచ్చినట్లే మన పిల్లలకు కూడా అందించేందుకు పెద్దలు నిర్ణయించిన పవిత్ర ప్రక్రియ. మంచి సమాజాన్ని, మంచి పౌరుల్ని నిర్మించేందుకు వారధిగా నిలిచే పవిత్రబంధం అది"

ఉద్వేగంగా చెబుతున్న అతని జవాబుకి ఆమె కళ్ళలో వెలుగు. "బాగా చెప్పారు. ఇంతబాగా చెబుతారని నేనూహించలేదు. కానీ మన పెళ్ళికి నావి కొన్ని షరతులున్నాయి"

"షరతులా! ఏమిటవి?"

"నాకు ఆత్మాభిమానం ఎక్కువని మీకు తెలుసు. ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను నా మాటే నెగ్గాలి. నా మాటలకు విలువలేని చోట నేను ఒక్క క్షణం కూడా ఉండలేను. అంతేగాక నాకు కోపం కూడా ఎక్కువే. దాన్ని భరించగల శక్తి మీకుంటే.."

"ఇంతేనా? ఇంకా ఏమైనా ఉన్నాయా?" నవ్వుతూ అడిగాడు.

"ఇంకా ఏమైనా ఉంటే పెళ్ళి అయిన మన తొలిరాత్రి చెబుతాను. వాటిని కూడా మీరు భరిస్తానని మాటివ్వండి"

"తప్పకుండా! నీకోసం ఎన్ని కష్టనష్టాలనైనా భరిస్తాను. నాకు కావలసినది నువ్వు. నువ్వే నా దరి చేరితే ఈ కష్టనష్టాలు ఒక లెక్కలోవి కావు. అయినా భార్యాభర్తలు ఒకరి కోసం మరొకరు అనటంలోనే అందం ఉంది. నీ తృప్తికోసం ఎటువంటి షరతులైనా నాకు అంగీకారమేనని నా తల్లిదండ్రుల మీద ఒట్టువేసి చెబుతున్నాను"

"చాలా తొందరపడి పెద్ద ఒట్టువేశారు. ఎప్పటికీ ఒట్టు తీసి గట్టుమీద పెట్టకుండా చూసుకోండి. తరువాత వచ్చే వాటిని ఎదుర్కోవటానికి అవసరమైన గుండె నిబ్బరాన్ని సమకూర్చుకోండి. తరువాత నన్ను నిందించి ప్రయోజనం ఉండదు"

"అంతేకాదు. నీ అభిజాత్యాన్నిగానీ, నీ అహాన్నిగానీ, నీ ఆత్మాభిమానాన్నిగానీ పొరపాటున కూడా తాకనని, వాటికి ఎట్టి పరిస్థితుల్లోను దెబ్బతీసే విధంగా ప్రవర్తించనని కూడా ఒట్టుపెడుతున్నాను."

అతని మాటలకు హాయిగా నవ్వింది.

"నా షరతులకు మీరేమంటారోనని ఎంత భయపడ్డానో తెలుసా? మీవంటి భర్త లభించటం నాకు పూర్వజన్మ సుకృతం. జన్మజన్మలకూ మనబంధం ఇలాగే ఉండాలని కోరుకుంటున్నాను."

ఆమె మనసు సంతోషంతో పొంగిపోతోంది. అతని పరిస్థితి కూడా అంతే!

"మన పెళ్ళినాటి ప్రమాణాలు బాగున్నాయి. ఇవేనా?! ఇంకా ఏమైనా ఉన్నాయా?"

"ఇప్పటికివే. మిగిలినవి మనకు మరపురాని తొలిరాత్రికి జాబితా సిద్ధం చేసి ఉంచుతాను. వాటిపై కూడా ఆమోదముద్ర వేయండి. వేస్తారనే భావిస్తున్నాను"

బోయ్‌ను పిలిచి స్వీట్ చెప్పాడు సాగర్.

ఆమె చిరునవ్వుతో "మీరు చెప్పిన గులాబ్‌జామ్ నాకు ఇష్టం లేకపోయినా మీకోసం తీసుకుంటాను. ఒకరి ఇష్టాలను మరొకరు త్యాగం చేయటమే భార్యాభర్తల బంధానికి తీపి గుర్తులుగా మిగిలిపోతాయి" గొప్ప త్యాగం చేస్తున్నట్టుగా చెప్పింది.

ఆమె మాటలకు నవ్వుతూనే స్వీట్ అందుకున్నాడు. ఆమె కూడా స్వీట్ తిని, "విష్ మీ బెస్టాఫ్ లక్. మన జీవితాల్లో మరపురాని మధురమైన ప్రయాణానికి సిద్ధమవుతున్నాం కదా! ప్రయాణం సాఫీగా సాగాలని, ఒకరంటే మరొకరికి ప్రేమాభిమానాలు వెల్లివిరియాలని ఆకాంక్షిస్తూ ఒకరికొకరు అభినందనలు తెలుపుకుందాం"

10

సాగర్, లలిత, శర్మ కలిసి హైదరాబాద్‌కు 80 కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న గంగవరం చేరుకున్నారు. రోడ్డు సరిగ్గా లేక అప్పటికే వారు అలిసిపోయారు. ఇంకా పదికిలోమీటర్లు వెళ్ళాలి. ఈరోడ్డే ఇలావుంటే మిగిలిన పదికిలోమీటర్ల రోడ్డు ఎలా ఉందో అనుకుంటూ ఎందుకైనా మంచిదనుకుని రోడ్డుపక్కనే ఉన్న బడ్డీకొట్టు దగ్గర కారు ఆపాడు సాగర్. బడ్డీ కొట్టును చూపిస్తూ రోడ్డు ఎలావుందో ఎంక్వైరీ చేయమన్నాడు శర్మతో.

శర్మ కారుదిగి "బాబూ రామవరానికి రోడ్డు బాగుందా? కారు వెళ్తుందా?" బడ్డీకొట్లో కూర్చున్నతన్ని అడిగాడు.

"కారు వెళ్ళటం కష్టమండీ. ఏవో కేబుల్ కోసం రోడ్డంతా తవ్విపెట్టారు. ఇక్కడి నుండి కాలినడకే. కారుమాత్రం వెళ్ళలేదు. ఏదైనా జీపు అయితే.."

అతని జవాబుకి గతుక్కుమన్నాడు శర్మ.

నీరసంగా కారు దగ్గరకు వచ్చి, "ఒరేయ్! నడకే ప్రస్తుతం మన కర్తవ్యం పదికిలోమీటర్లు"

"సరే! కూర్చో" కారును గంగవరం ఊళ్ళోకి తిప్పాడు. అదొక పల్లెటూరు. ఊరంతా చెట్లు ఉండటంతో చల్లనిగాలి వీస్తోంది. మనసుకు హాయిగొలుపుతున్న ప్రకృతిని ఆస్వాదిస్తూ కారు నెమ్మదిగా ముందుకు సాగుతోంది.

ఎదురుగా రామాలయం. పక్కన పంచాయితీ ఆఫీసు. రామాలయం ముందున్న సిమెంట్ బెంచ్‌పై కొందరు కూర్చుని ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. పంచాయితీ ఆఫీసు దగ్గర ఇంకొందరు నిలబడి ఏదో మాట్లాడుకుంటున్నారు. గుడికి, పంచాయితీ ఆఫీసుకు మధ్య ఉన్న రోడ్డులోకి కారు మళ్ళించాడు.

"ఇటెక్కడికిరా? మనం వెళ్ళాల్సింది రామవరానికి కదా! ఇటు తీసుకెళ్తున్నావేమిటి?"

శర్మ మాటలకు చిరునవ్వు నవ్వాడు. "పది కిలోమీటర్లు నడవటానికి నీల్గుతున్నావు కదా! మరో మార్గమేదైనా ఉందేమో చూద్దామని.."

అంటూనే కారును ఒక బంగ్లా ముందు ఆపాడు. కారు ప్రహరీదాటి గేటులో నుండి లోపలికి దారితీసింది.

గొడ్లచావిట్లో ఏదో పనిలో ఉన్న రంగడు కారు శబ్దానికి పరిగెత్తుకు వచ్చి కారులో ఉన్న సాగర్‌ను చూశాడు. గేటు దాటగానే కుడివైపున గొడ్లచావిడి ఉంది. దానిలో ఎడ్లు, గేదెలు మేతమేస్తూ కనబడ్డాయి. ఆ ఇల్లు ఎవరిదో శర్మకు, లలితకు అర్థంకాలేదు.

"చినబాబుగారూ! సాగర్‌బాబు వచ్చారు" అరుస్తూ లోపలికి పరిగెత్తాడు రంగడు.

అప్పటికే అతని అరుపు పదిళ్ళకు వినిపించింది. చుట్టుపక్కల ఇళ్ళలోని వారు బయటకు వచ్చి సాగర్‌ను చూసి నవ్వుతూ నమస్కారాలు చేశారు. సాగర్ వారందరికీ ప్రతినమస్కారాలు చేశాడు.

వారి ముఖాలు చూస్తుంటే సాగర్‌కు వాళ్ళు చిరపరిచితుడని అర్థమైంది.

"ఏం సాగర్‌బాబూ! ఇదేనా రావటం? ఈ మధ్య మా మీద శీతకన్ను వేశారే! పట్నంలో మకాం పెట్టిన తరువాత మమ్మల్ని మరిచిపోయినట్టున్నారు" ఒకావిడ దగ్గరకి వస్తూ అడిగింది. సాగర్‌ను చూసిన తరువాత వారందరి ముఖాల్లోను ఆనందం కనబడింది.

కొందరి జాతకమే అంత. కొందర్ని చూస్తే మొట్టబుద్ధవుతుంది. మరికొందర్ని చూస్తే ముద్దుపెట్టబుద్ధవుతుంది. సాగర్ రెండోకోవకు చెందుతాడు. తెలిసిన చోటుకెళ్ళినా, తెలియని చోటుకెళ్ళినా అభిమానుల్ని క్షణాల్లో సంపాదించుకోవటం సాగర్ ప్రత్యేకత.

అంతలోనే మూడు కొబ్బరిబొండాలు తీసుకుని ఒకడు పరిగెత్తుకు వచ్చాడు.

"ముందు దాహం తీర్చుకోండి. బాబూ! తరువాత మాట్లాడుకుందాం" అంటూ అందించాడు.

అతని ఆప్యాయతకు నవ్వుకున్నాడు సాగర్.

"ఏం. జానకిరామయ్యా బాగున్నావా? నీ మనవడు ఏం చేస్తున్నాడు?" సాగర్ తనను పేరుతో పిలిచేసరికి ఏనుగు ఎక్కినంత సంతోషం వేసింది జానకిరామయ్య అనబడే ఆ వ్యక్తికి.

"ఊఁ ఇంటి బయటే అతిథి మర్యాదలయ్యాయా? ఇంకా ఇంట్లోకి ఎందుకు అటునుంచి అటే బయలుదేరండి. మళ్ళీ ఎండ ఎక్కుతోంది" లోపలనుంచి వస్తూ ఒక యువకుడు నిష్ఠూరంగా అన్నాడు.

"ఏం చేయమంటావురా! ఊరంతా ఇలా ఒక్కసారే ఉక్కిరిబిక్కిరిచేస్తుంటే!"

"అవునులే నాకంటే నీకు ఊరివాళ్ళే ఎక్కువయ్యారు" అతని గొంతులో నిష్ఠూరం తగ్గలేదు.

"అదేం మాట బాబూ! మీ కోసమే ఆ బాబు ఇక్కడికి వచ్చేది. ఇప్పటికి ఆ బాబును చూసి ఐదేళ్ళయింది. ఇంతకాలానికి కనబడటంతో ఆత్రం ఆపుకోలేకపోయాం" జానకిరామయ్య నొచ్చుకుంటున్నట్టు అన్నాడు.

"వాడి ధోరణే అంత పట్టించుకోకండి. మీ పనులు మీరు చేసుకోండి. మళ్ళీ వెళ్ళేటప్పుడు కలుస్తాను" సాగర్ అన్నాడు.

"కొందరు కొన్నిటికి పెట్టిపుడతారు. నీ శత్రువు నుండి కూడా గౌరవాన్ని పొందగలవు నువ్వు" లోపలి నుండి వచ్చిన యువకుడు సాగర్‌ను ఆలింగనం చేసుకుంటూ అన్నాడు.

"అందుకే నేనంటూ ఉంటాను. ఇటువంటి వాడికి మిత్రుణ్ణి అయినందుకు నాకు గర్వం పెరుగుతుందని. వీడేమో ఆ మాటల్ని పట్టించుకోడు. ఏం చేస్తాం? చెప్పండి. అన్నిటికీ సర్దుకుపోవటమే మన విధి"

అంటున్న శర్మను చూస్తూ ఎవరు అన్నట్లు కళ్ళు ఎగరేశాడు ఆ యువకుడు.

"వాడి పరిచయం పెద్దగా అక్కర్లేదుగానీ, ఇదిగో ఈమె మాత్రం నాతో సహా అందరికీ వి.ఐ.పీనే. నా చెల్లెలు లలిత" పరిచయం చేస్తూ చెప్పాడు.

అతని పరిచయానికి పొంగిపోయింది లలిత. శర్మ ముఖం ముడుచుకుపోయింది.

"అలా ముడుచుకు పోనక్కర్లేదు. వీడు నా ప్రతిబింబం శర్మ. అందుకే పరిచయం అక్కర్లేదన్నది. ఇకపోతే ఇతనెవరు అన్న సందేహం తీర్చాలి కదా! వీడు నా చిన్ననాటి స్నేహితుడు ఆంజనేయులు."

ముగ్గురిదీ ఒకే వయసు.. ఇరవై దాటిన యువకులే.

"గృహప్రవేశం చేస్తే సంతోషిస్తాం" ఆంజనేయులు మాటలకు అంతా నవ్వారు. లోపలికి నడిచారు.

"ఏం సాగర్? బాగున్నావా?"

"అసలు వాడితో మాట్లాడవద్దే అమ్మా! మనింటినే మరిచిపోయాడు. ఐదేళ్ళ తరువాత గుర్తుకొచ్చాం మనం"

కోపంగా అంటున్న కొడుకును చూసి నవ్వింది సుగుణమ్మ.

ఆ ఇంట్లో అతనికున్న ప్రత్యేకత ఏమిటో గమనించారు శర్మ, లలితలు.

"ఇదిగో పిన్నీ! ఈ అమ్మాయి. నాకు, ఆంజనేయులుకు జాయింట్‌గా చెల్లెలు. ఇక వీడు. నాకు కాబోయే బావ!"

"కూర్చో నాయనా! రాకరాక వచ్చావు. భోజనం చేయందే వెళ్ళనిచ్చేదిలేదు" ఆమె ఆప్యాయతకు కదిలిపోయాడు.

"లేదమ్మా! తాతయ్య అర్జంటుగా రమ్మని కబురుచేశారు. ఊళ్ళోకి వెళ్ళటానికి రోడ్డు బాగోలేదట కదా! కారు వెళ్ళటం కష్టమన్నారు. అందుకని ఆంజనేయుల్ని అడిగి జీపు తీసుకెళ్దామని" సాగర్ మాటలింకా పూర్తికాలేదు.

"ఒరేయ్! లేవరా! జీపు అవసరం అయింది కాబట్టి వచ్చావు. లేకపోతే వచ్చివుండేవాడవు కావు. అవునా?"

అది కోపమో, అభిమానమో అర్థంకాలేదు వింటున్నవారికి.

"సరేలే. ఇప్పుడు తాతయ్య అర్జంట్‌గా రమ్మన్నారు కదా! వచ్చేటప్పుడు వస్తాంలే" నచ్చచెపుతున్న సాగర్ చూస్తూ, "అయితే నీకిష్టమైన పెసరట్టు ఉప్మా చేసి పెడతాను తినెళ్ళండి" సుగుణమ్మ అంది. అలాగేనన్నట్టు తలూపాడు.

టిఫిన్, కాఫీ అయిన తరువాత ఆంజనేయులు వైపు తిరిగి, "జీపు తియ్యరా?!" అన్నాడు సాగర్.

"ఏమిటీ. నేను రావాలా?" అంటున్న ఆంజనేయుల్ని చూస్తూ తప్పదన్నట్టు తలూపాడు.

వాళ్ళు బయలుదేరుతుండగా "ఒక్క నిమిషం" అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది సుగుణమ్మ.

ఒక ప్లేట్‌లో చీర, పసుపు, కుంకుమ, జాకెట్ తీసుకొచ్చి, లలితకు బొట్టుపెట్టి అందించింది. మొహమాటపడుతూ "ఇప్పుడెందుకండీ ఇవన్నీ?" అంటున్న లలితతో "అదేమిటమ్మా! ఇప్పుడేగా ఈ ఇంటి ఆడపడుచువని సాగర్ చెప్పాడు. మరి ఈ ఇంటి ఆడపడుచుకు ఆ మాత్రం ఇవ్వకపోతే ఎలా? పైగా మొదటిసారి మా ఇంటికి వచ్చావు. సాగర్‌కు చెల్లెలివైతే ఈ ఇంటి ఆడపడచుగా నీకు అన్ని హక్కులుంటాయి" అన్నది.

"నీ పనే రైటు" చలోక్తిగా అన్నాడు శర్మ.

"అమ్మా! ఇంకో చీర ఉంటే ఆయనకు కూడా పెట్టండి" చలోక్తిలో తీసిపోనట్టు అంటున్న లలితను చూసి నవ్వేశారంతా. లలిత, శర్మలను చూసి చూడముచ్చటైన జంట అని వారంతా మెచ్చుకోవటంతో శర్మ సిగ్గుపడ్డాడు.

"బావా! అలా సిగ్గుపడితే చీర జాకెట్టు వస్తుందనుకుంటున్నావా?"

ఆంజనేయులు అని నాలిక్కరుచుకున్నాడు, తానన్న మాటలకు శర్మ ఎక్కడ బాధపడతాడోనని.

"పర్వాలేదులే బావా! లలితను మీ అమ్మగారు ఇంటి ఆడపడుచుగా దీవించినప్పుడు నేను ఇంటి అల్లుణ్ణే కదా! ఈసారి వచ్చినప్పుడు అల్లుడు దర్జా చూపిస్తానులే" అన్నాడు శర్మ.

అతని మాటలు విన్న సాగర్, "అయితే మేము తిరిగి వచ్చేటప్పుడు నిన్ను తీసుకెళ్తాంగానీ, అప్పటివరకు అల్లుడు దర్జా చూపించు పిన్నీ బాబాయిలకు పదరా! ఆంజనేయులూ! బావ ఇక్కడే ఉంటాడులే" అనటంతో అంతా పక్కున నవ్వారు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments